

Kapitola první

TIM

Zavolali mě na kobereček k Neviditelnému.

Když za ním vejdu do šedivý jeskyně pracovny, sedí ke mně zády.

„Ehm, tati?“

Zvedne ruku, aby mě zastavil, a dál si něco čmárá do modře linkovaného bloku. Obvyklý postup.

Očima sjedu celou místnost, křbovou římsu, koberec, knihovnu, okno, ve snaze najít místo, kam se dá měkce dopadnout.

Smůla.

Máma si potrpí na různý „roztomilosti“ – medvídky v sezonních oblečcích a polštářky s vyšitými hláškami, které si objednává přes internet. Člověk o ně zakopává v celým bytě, ale tady jako na potvoru neleží ani jeden, protože do tátovy pracovny jako vystřižený z nějakýho románu mají podobný serepetičky vstup zakázán. Tady vládne kůže v temných odstínech a tlumené světlo pronikající přes závěsy. Zabodnu pohled do tátovy šije a zavrtám se hlouběji do šedý pohovky tvrdý jako žula. Potom si protřu oči a opřu se o lokty.

Na stole se vyjímají fotky Nan, mého dvojčete, v různých fázích života jako hitparáda naducaných zrzavých kudrlinek, děr po mléčných zubech a rovnátkových úsměvů. Všechny ale mají něco společ-

nýho – Naniny věčně ustaraný oči. Další dva obrázky visí na stěně. Nan s vyžehlenými vlasy, úsměvem jako ze žurnálu a zarámovaný výstřižek z novin, který vychvaluje ségrin proslov na oslavě Dne nezávislosti u nás ve Stony Bay.

Já tu žádné podobenky nemám.

Visely tu vůbec někdy nějaké? Nevzpomínám si. Za starých špatných časů jsem se před návštěvou tatíka vždycky slušně zhulil.

Odkášlu si.

Protáhnu si klouby na ruce, až lupnou.

„Tati? Chtěl jsi se mnou mluvit?“

Trochu sebou cukne. „Time?“

„Jo.“

Otočí se na židli a podívá se na mě očima stejně šedivýma, jaký jsme zdělili i já s Nan. Dokonale mu ladí k vlasům i k pracovně.

„No,“ začne.

Vyčkávám a snažím se nekoukat na lahev whisky na... Jak se tomu kusu nábytku vlastně říká? Komoda? Když se táta vrátí z práce, počká máma deset minut a potom přicupitá se stříbrným kyblíčkem plným ledu, přesná jako ti potrhlí ptáci v kukačkových hodinách, kteří vyskakují zpoza dřevěných dvířek, kdykoli udeří celá. Táta musí mít svou první skotskou přesně v šest.

Dneska se ale asi děje něco zvláštního, protože jsou teprve tři a kyblík s ledem už tu stojí, orosený jako moje čelo. Už jako malý špunt jsem věděl, že druhého panáka nikdy nedopije a já do sebe budu moct alkohol naředěnej ledovou vodou nepozorovaně kopnout, zatímco si půjde před večerí umýt ruce. Nevím, kdy přesně jsem to začal takhle dělat, ale řekl bych, že to bylo v době, kdy jsem poprvý dosáhl na desku stolu.

„Máma říkala, že se mnou chceš něco probrat.“

Smete si neviditelné smetí z kolena, jako by se na mě nemohl ani soustředit. „Řekla ti taky proč?“

Znovu si odkašlu. „Protože se stěhuju? Už se na to chystám. Ještě dneska.“ Vlastně jsem měl být už deset minut v trapu.

Podívá se na mě. „Myslíš, že je to pro tebe to nejlepší?“

To je celý on. Já se stěhovat nechtěl, ale dal mi ultimátum. To nejlepší, co jsem mohl udělat, jsem už dávno zvládl – přestal jsem pít. A tak dále.

Jenže táta je mistr v překrucování, takže i když mi to poručil sám, najednou otočil, abych se cítil ještě hůř než předtím.

„Na něco jsem se tě ptal, Time.“

„Jo, je to v pohodě. Asi je dobrý nápad se odstěhovat.“

Táta si položí bradu na propletený prsty. Stejnou bradu, jakou mám i já. Včetně důlku. „Jak dlouho to je, co tě vyhodili z Ellery?“

„Eh... osm měsíců.“ Bylo to na začátku prosince. Přijel jsem po Dni děkuvzdání a ani si nestihl vybalit kufr.

„A kolikpak jsi od té doby vystřídal brigád?“

Možná si to fakt nepamatuje, a tak trochu mlžím: „Ehm... tři.“

„Sedm,“ opravuje mě.

Sakra.

„A z kolika tě vykopli?“

„Pořád dělám u...“

Odjede na křesle na půl cesty zpět ke stolu a zamračí se na displej mobilu. „Tak z kolika?“

„No, u senátorky jsem skončil sám, takže jen z pěti.“

Táta se otočí a pátravě mě sleduje zpoza brejlí na čtení. „Vím moc dobře, že jsi od senátorky odešel, Time. To mi vážně připomínat ne-

musíš. A to *jen* si taky nech od cesty. Máš pocit, že je to něco, čím se můžeš chlubit? Od února jsi přišel o pět ze sedmi míst a vyletěl ze tří škol. Víš, že já nikdy v životě výpověď nedostal? Ani špatné hodnocení nebo známku horší než dvojku? A tvoje sestra taky ne.“

Jasně. Naše dokonalá Nano. „Já jsem měl taky dobrý známky,“ bráním se, zatímco se moje oči vyhýbají přitažlivé síle flašky s whisky. Nevím, kam s rukama. Nejradši bych si ubalil jointa.

„Přesně tak,“ zamručí táta. Potom se vymrští ze židle, stejně šlachovitý a jen o kousek menší než já, hodí brýle na stůl, pročísně si rukou na krátko ostríhaný vlasy a potom se soustředí na nabírání ledu a nalévání whisky.

V nose mě pošmírá typický závan alkoholu a mýdla. Voní to fakt dobře.

„Ty nejsi hloupý, Time, ale chováš se tak.“

Tak jo... Celý léto se mnou prohodil sotva dvě slova a teď se najednou stará? Ale měl bych mu dát aspoň šanci. Odtrhnu oči od karamelový tekutiny ve skleničce a podívám se na tátu.

„Tati... Já vím, že asi nejsem ten syn, kterýho by sis přál, ale...“

„Dáš si taky?“

Hodí led do další skleničky, postaví ji na tácek s logem Kolumbijské univerzity na stolku u gauče a pošle to všechno mým směrem. Potom si přiloží sklenici ke rtům, několikrát si lokne a zase ji dá na tácek.

Tohle je fakt ujetý.

„Hele,“ zasípu přes stažený krk nepřírozeně vysokým hlasem, „od konce června jsem se chlastu ani ničeho podobného nedotkl. Už je to padesát devět dní, ale kdo to počítá? Snažím se, jak můžu, a...“

Táta civí na rybičky v akváriu u zdi.

Jasně ho nudím.

„A budu se snažit dál...“ Odmlčím se.

Během dlouhé pauzy ani nevím, co se mu honí hlavou. Uklidňuje mě jen to, že můj nejlepší kámoš je na cestě a můj volkswagen parkuje před domem.

„Čtyři měsíce,“ řekne nakonec táta tak suše, jako by to četl z papírku. A možná to vážně čte, protože má oči přilepený ke stolu.

„Cože?“

„Dávám ti ode dneška čtyři měsíce na to, aby ses dal dohromady. V prosinci ti bude osmnáct. Stane se z tebe chlap. Pokud se podle toho nebudeš chovat, nedostaneš kapesné a přestanu ti platit zdravotní pojištění i pojištění na auto. A co se týče peněz na studium, převedu je na konto tvé sestry.“

Ne že by mě v téhle rodině někdo vítal s červeným kobercem, ale to málo, co jsem měl, mi teď táta vytrhl zpod nohou a já jsem přistál tvrdě na zadek.

Počkat... cože?

Do prosince ze mě musí bejt chlap. Abrakadabra, simsalabim. Jako bych měl datum spotřeby vytištěný tam, kde záda přestávají mít slušný jméno.

„Ale... ale...“ koktám.

Koukne na hodinky a stiskne tlačítko, jako by právě odstartoval stopky. „Dnes máme dvacátého čtvrtého srpna, takže máš čas zhruba do Vánoc.“

„Ale...“

Ukáže mi dlaň, jako by chtěl vypnout tlačítko mých slov. Buď ultimátum číslo dvě, nebo nic.

Nevím, co bych mu na to řekl, ale to je stejně šumák, protože náš rozhovor skončil.

Hotovo, zameteno.

Rozpletu nohy, rychle vstanu a na autopilota zamířím ke dveřím.

Čím rychleji vypadnu, tím líp.

Pro oba.

I tobě pěknou nadílku, tati.

Kapitola druhá

TIM

„Ty se fakt chceš odstěhovat?“

Cpu poslední svršky do papundeklové krabice, když bez klepání vejde máma. Ta nikdy neťuká, což je pěkně riskantní, pokud máte doma věčně nadržného sedmnáctiletého synka. Postává ve dveřích v růžovém tričku a džínové sukni. Cože to na ní má vyšíté? Kraby?

„Jen plním příkazy, mami,“ zabručím, když do přeplněné krabice přidám ještě kristusky a všechno to pořádně zmáčknou. „Tátovo přání je mi rozkazem.“

Ucouvne, jako bych jí jednu natáhl. Asi jsem to trochu přehnal s tím tónem. Čistý jsem už dva měsíce, ale asi bych se měl zbavit i těch pitomých hlášek. Ha.

„Měl jsi všechno, o čem jsem já ve tvém věku mohla jen snít, Timothy...“

A už je to tady.

„Soukromou školu, lekce plavání, tenisový tábor...“

Jo, jsem alkoholik s nedodělanou střední, ale hele ten backhand!

Rychlým pohybem si uhladí faldy na modrém sáčku, když s ním ve vzduchu několikrát škusne, až to práskne. „Co chceš dělat? Bu-

deš dál pracovat v tom železářství? A chodit na terapeutickou skupinu?“

Z máminých úst zní „železářství“ jako „bordel“ a „skupina“ jako „točení porna“.

„Je to dobrá práce a tu skupinu potřebuju.“

Máma pohladí komínek složených šatů bledou, pihovatou rukou posetou modrými žilami. „Nevím, jak ti můžou pomoci cizí lidé, když to nezvládla ani tvoje rodina.“

Otevřu pusou. Nejradši bych řekl něco jako: „Právě proto, že to nevíš, potřebuju ty cizí lidi.“ Nebo: „Strejdovi Seanovi by ty skupiny taky neškodily.“ Ale u nás se o takových věcech nemluví.

Navrch krabice přihodím pár mokasín, ze kterých jsem pravděpodobně už dávno vyrostl, a natáhnu se k mámě, abych ji objal.

Ostře mě poklepe po zádech a pak se zase odtáhne.

„Hlavu vzhůru, mami. Nan se určitě dostane na Kolumbijskou. Jen jedno dítě ze dvou stojí za starou belu.“

„Jak to mluvíš, Time?!?“

„Promiň. Moje chyba. Myslel jsem za hovno.“

„To,“ zamračí se máma, „je ještě horší.“

Tak jo. Dyt' je to jedno.

Dveře mého pokoje se znovu rozletí. A opět bez klepání.

„Nějaká holka, která má hlas jak při angíně, tě chce k telefonu, Time,“ řekne Nan a po očku sleduje, jak jsem si zabalil. „Páni, budeš to mít pěkně zmačkaný.“

„To je mi fuk,“ oponuju, ale to už mi Nan sype věci z krabice na postel.

„Kde máš kufr?“ ptá se, zatímco třídí šatstvo na hromádky. „Myslím ten modrej s monogramem.“

„Netuším.“

„Kouknu do sklepa,“ řekne máma, celá šťastná, že má důvod zmizet. „To děvče, Timothy? Mám ti přinést telefon?“

Nějak nevím, jaká holka by mi tak mohla volat. Kromě Alice Garrettový, která je ale ta poslední, která by vytočila moje číslo.

„Řekni jí, že nejsem doma.“

A už nikdy nebudu.

Nan rychle skládá košile podle barev a stylů. Popadnu ji za ruce. „Zapomeň na to, to není důležité.“

Zvedne oči. A sakra. Brečí.

My Masonové pro slzy nechodíme daleko. Jedno z irských prokletí. Obejmu ji kolem ramen a párkrát ji trochu neotesaně popleskám po zádech. Rozkašle se, zalapá po dechu a nakonec se roztřeseně rozesměje.

„Můžeš mě přijít navštívit, Nano. Kdykoli. Až budeš potřebovat vypadnout.“

„Jenže to není ono,“ vysmrká se mi ségra do lemu košile.

A má pravdu. Už nikdy se spolu celou noc nebudeme dívat na filmy se Stevem McQueenem, kterýho mám rád, protože je hustej, a Nan zase, protože je fešák. Už nikdy se mi v pokoji nebudou objevovat čokoládové tyčinky a želé jako jediná účinná protilátka proti závislosti na drogách.

„Naštěstí pro tebe. Už nikdy mi nebudeš muset krejt záda, až někde propařím noc, a vymejšlet si výmluvy, proč jsem někam nepřišel. A taky z tebe už nikdo nebude tahat prachy.“

Teď si mou košilí pro změnu utírá oči. Sundám si ji a podám ji Nan. „Abys na mě měla památku.“

I tu Nan doopravdy *poskládá* a potom celá zkroušená civí na úhledný čtverec na posteli. „Někdy mám pocit, že mi chybí všichni, který jsem kdy potkala. Dokonce i Daniel. A Samantha.“

„Daniel byl nafrněnej panák a mizernej partner. A tvoje nejlepší kámoška Samantha bydlí deset bloků odsud. To je deset minut cesty. Stačí jí napsat esemesku.“

Nan si nespokojeně odfrkne a schoulí se do klubíčka. Zrzavé vlasy jí visí přes flekatý obličej. Oba dva jsme zrzci, ale Nan vyfásla všechny pihy. Má je úplně všude, zatímco já jen trochu na nose. Zatváří se pateticky roztřeseně, jak to umí jen ona. Ten obličej fakt nenávidím, protože vždycky všechny úplně odzbrojí.

„Bude to v pohodě, Nan,“ poklepu si na spánek, „seš stejně chytrá jako já, a navíc to máš v hlavě v pořádku. Nebo si to o tobě aspoň většina lidí myslí.“

Nan sebou cukne. Naše pohledy se setkají. Bublina dlouho nevyřčené pravdy konečně praskla a její obsah se rozlil mezi nás jako otrávená krev. Nan sklopí oči a zase se věnuje košilím, jako by celý svět stál na rukávech v dokonalém zákrytu.

„Ani ne,“ hlesne. I ona to radši nechává plavat.

Šmátrám po dece na posteli, až najdu cigarety. Jednu si zapálím a zhluboka potáhnu. Víím, že mi to ničí zdraví a tak vůbec, ale jak někdo může *proboha* přežít jeden jediný den bez kouření? Típnu doutnajícího špačka o popelník a zase Nan poklepu po zádech. Tentokrát něžněji.

„Pššš. Jen klid. Znáš tátu. Chce to mít jako na drátku. Práci. Maturitu. Univerzitu. Raz, dva, tři. Prostě to musí dobře *vypadat*. To zvládnou.“

Nevím, jestli tím uklidňuju ségru nebo sebe, ale ta žhavá koule, která se mi už nějakou dobu vrtí v žaludku, pomalu mizí. Prostě to na něj zahraju. To mi jde.

Do pokoje nakoukne máma. „Je tu ten Garrettovic kluk. Hoď si na sebe aspoň tričko, Time,“ zasyčí pobouřeně a ze šuplíku vytáh-

ne tričko z tábora. Myslel jsem, že už jsem ho dávno vyhodil. Nan vyskočí, otře si oči a osuší ruce o šortky. Má asi milion neurotických zvyků. Kouše si nehty, hraje si s vlasama, cvaká propiskou... Já jsem životem vřdycky proplul s falešnou občankou, pokerovou tvář a úsměvem, zatímco ségra dělá provinilé obličejy snad i při modlení. Někdo dupe po schodech a hned potom se ozve staccato zaklepání. Aspoň někdo to umí! Dovnitř vpluje Jase a z čela si odhrne navlhlou ofinu.

„A sakra, kámo. Ještě jsme ani nezačali nakládat a z tebe už teče?“

„Dal jsem si sprinta,“ opírá se vyřízeně o kolena Jase. „Čau Nan,“ zvedne hlavu.

Zády otočená Nan jen rychle kývne. Když se obrátí, aby hodila pár šikovně poskládaných ponožek do krabice, zvedne oči, a potom je zase rychle sklopí. Na toho stejně všechny holky koukaj dvakrát.

„Sprinta? Od vás je to sem tak deset kiláků! Zcvokl ses?“

„Jen šest. A jinak jsem normální,“ protáhne si Jase nohy. „Celý léto jsem proseděl v obchodě a moje kondička je ta tam. Ani po třech týdnech soustředění nejsem tak rychlej, jak bych potřeboval.“

„Na chcípáka ale fakt nevypadáš,“ pohodí Nan hlavou. Vlasy jí spadnou zpět do obličej. „Ne abys odjel bez rozloučení, Time,“ vyklouzne ze dveří.

„Hotovo?“ rozhlídne se Jase po pokoji, jako by ségřin hormonální výlev ani nevnímal.

„Eh... jo, asi jo,“ zadívám se kolem jako bez života. Nenapadne mě nic lepšího než si vzít popelník z mušle. „Aspoň oblečení mám všechno. Balení mi nikdy moc nešlo.“

„Kartáček?“ navrhuje Jase. „Holicí strojek? Knížky? Sportovní potřeby?“

„Myslíš pátku na lakros z Ellery? Tu už asi nebudu potřebovat,“
típnu další cígo.

„Kolo? Skejt? Plavky a brejle?“ usměje se Jase stejně zářivě jako
plamínek zapalovače.

Máma vrazí do pokoje tak bouřlivě, že dveře prásknou o zeď.
V ruce vleče deštník, obrovskou žlutou pláštěnku a žehličku. „Ty si
taky přibal. Mám ti dát i nějaký deky? A kde je vlastně ten milý mlá-
denec, se kterým jsi měl bydlet?“

„To neklaplo,“ odpovím suše. „Mládencem“ myslela máma mého
kámoše z anonymních alkoholiků Connella, který už zase jede
v chlastu i na perníku. Nedávno mi koktal do telefonu pár pitomých
výmluv. Toho si můžu odškrtnout. Nejlepší možností je byt v garáži.

„Je v té díře aspoň topení?“

„Proboha, mami! Vždyť jsi to tam ještě ani neviděla!“

„Dost spolehlivý,“ řekne Jase bez mrknutí oka. „Bydlel tam můj
brácha a ten si potrpí na pohodlí.“

„Tak jo, tak jen pěkně... pokračujte,“ vykoktá máma, pročísne si
rukou šedivé odrosty pod rudou barvou a dodá: „Nezapomeň na do-
pisní papír od tety Nancy, kdybys musel psát děkovné dopisy.“

„To by mě ani nenapadlo,“ zamručím. „Jako si ho nevzít,“ opravím
se zdvořile.

Jase s úsměvem kývne a popadne krabici.

„A co polštáře?“ řekne máma. „Takový silák jako ty by je ještě zvládl
unést pod paži, ne?“ otočí se na Jase.

Ježiši.

Jase poslušně zvedne lokty a nechá si pod ně šoupnout dva nadu-
cané polštáře.

„Hodím to do auta. Nemusíš spěchat, Time.“

Naposled si prohlédnu svůj pokoj. Na korkový nástěnce nad stolem visí kus papíru s rudým nápisem *HORKÝ KANDIDÁT* v záhlaví. Jedna z mála věcí, na který si z minulého podzimu pamatuju, je poflakování se se stejně nanicovatými kámoši z Ellery okolo loděnice, kam naše elitní zařízení schovávalo kajaky (a studenty s jointama). Vymysleli jsme si dobrý antiprogram ke všem těm uhozeným hláškám ze školních ročenek. *Horký kandidát na mladého milionáře. Horká kandidátka na hvězdu vlastní reality show. Horký kandidát na smlouvu do národní ligy.* Ani nevím, proč jsem si ten cár papíru nechal.

Sundám ho ze zdi, pečlivě složím a schovám do zadní kapsy od džínů.

Nan se objeví společně s Jase, který na mě čeká na chodbě, a otevře dveře od domu.

„Time,“ zašeptá ségra, když se mi studenou rukou zadrápne za loket. „Slib mi, že úplně nezmizíš.“ Jako bych se odchodem z domu měl vypařit jako mlha nad řekou.

Ale možná fakt zmizím.

Než dorazíme ke Garrettům, stihnu vykourit tři cigarety. Sotva dohoří jedna, už zapaluju druhou. Kdybych si je mohl strčit do pusy všechny naráz, udělal bych to

„Měl bys toho nechat,“ koukne Jase z okna, aby mě netrápil vyčítavými grimasami. Chci odhodit posledního špačka, ale pak se zarazím.

Jasně, hod' vajgl mezi Patsyino šlapací autíčko a Georgeovo miniaturní nebesky modrý kolo s postranními kolečky. Kromě toho – Georgeovi jsou čtyři a myslí si, že jsem přestal.

„Fakt to nejde,“ povzdychnu si. „Zkoušel jsem to. Kromě toho už jsem pustil k vodě pití, drogy a sex. Musím mít nějaký zlozvyk, abych nebyl moc dokonalej.“

Jase odfrkne: „Sex? Toho by ses snad vzdávat nemusel, ne?“ Otevře dveře spolujezdce a vyklouzne ven.

„Rozhodně bych ho neměl provozovat tak, jako doteď. Od všech holek, co dýchají, bych měl dát ruce pryč.“

Jase se zatváří trochu znepokojeně. „Na tom jsi byl závislej *taky*?“ zeptá se, když špičkou conversky dlobne do komínku starých novin na sedadle.

„Ne že bych tím byl nějak posedlej, ale když chce člověk zapomenout, je to celkem fajn.“

Kývne, jako by to chápal, ale je mi jasný, že neví, o čem mluvím. Tak vysvětluju: „Na večírcích jsem se zřídil a nabalil si vždycky nějakou holku, kterou jsem neznal a která se mi ani nelíbila. Nikdy to nebylo nic moc.“

„Asi ne,“ vytáhne Jase hlavu z auta, „když to bylo jen s někým, koho neznáš a nemáš rád. Možná by se ti to líbilo víc za strážníka a s někým, na kom ti záleží.“

„Jo,“ zapálím si poslední cigaretu. „S tím hned tak nepočítej.“